

lens beslutning, eller nægter den, der søges udleveret, sig skyldig, må domstolens beslutning desuagtet som udgangspunkt lægges til grund.

Viser det sig imidlertid, f.eks. i forbindelse med fremstillingen af den anholdte, at der er tale om en personforveksling, jf. statuttens artikel 59, stk. 2, skal vedkommende dog løslades uden hensyn til domstolens beslutning om anholdelse og udlevering. Der kan herved efter omstændighederne også blive tale om at yde erstatning for uforskyldt anholdelse og varetægtsfængsling, jf. udleveringslovens § 12, 3. pkt.

Statutten indeholder i artikel 85 bestemmelser om, at Den Internationale Straffedomstol kan tilkende en person erstatning, bl.a. hvor den pågældende har været ulovligt anholdt eller varetægtsfængslet. Erstatningen betales af domstolen. Disse regler gælder for domstolen og har således ikke umiddelbart betydning for danske myndigheders forpligtelse til at yde erstatning for uberettiget frihedsberøvelse her i landet, der reguleres af reglerne i retsplejelovens kapitel 93 a.

3.2.4. Henvisningen til udleveringslovens § 14 indebærer, at der allerede på tidspunktet for iværksættelsen af politiets undersøgelse i medfør af udleveringslovens § 12 skal beskikkes en forsvarer for den, der søges udleveret. I øvrigt finder retsplejelovens almindelige regler om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse.

Udgifterne til den beskikkede forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, der søges udleveret, jf. udleveringslovens § 14, stk. 2.

3.2.5. Afgørelsen af spørgsmålet om udlevering henhører som nævnt under justitsministeren, jf. lovforslagets § 2, stk. 1. Henvisningen til udleveringslovens § 15, stk. 1, indebærer herefter, at spørgsmålet om udlevering til domstolen forelægges justitsministeren til afgørelse umiddelbart efter afslutningen af politiets undersøgelse. Som tidligere nævnt vil det i almindelighed være udgangspunktet, at domstolens afgørelse om udlevering efterkommes, og at udlevering alene kan nægtes, hvis Den Internationale Straffedomstols anmodning om udlevering ikke angår den pågældende person (dvs. hvis der foreligger personforveksling).

Efter statuttens artikel 101 må en person, der er udleveret til Den Internationale Straffedomstol, ikke retsforfølges, straffes eller tilbageholdes for anden adfærd begået forud for udleveringen end den adfærd, der udgør grundlaget for udleveringen, medmindre den udleverende stat giver samtykke. Domstolen kan dog anmode om, at staten giver afkald på at gøre den

ne beføjelse gældende, og deltagerstaterne bør bestræbe sig herpå.

På dette punkt svarer lovforslaget til udleveringslovens ordning, idet den udleverede ikke efter udleveringslovens § 10 selv kan meddele samtykke til, at vedkommende drages til ansvar for nogen anden handling begået før udleveringen end den, vedkommende er udleveret for.

Statutten kan heller ikke antages at udelukke, at udleveringslovens ordning opretholdes med hensyn til muligheden for videre udlevering fra domstolen til tredjeland med henblik på strafforfølgning eller straf fuldbyrdelse i anledning af andre lovovertrædelser begået før udleveringen til domstolen, jf. herved udleveringslovens § 10. Statuttens artikel 81, stk. 3, litra c, bestemmer, at tiltalte skal løslades umiddelbart ved frifindelse, og indeholder i øvrigt ikke bestemmelser om, at domstolen kan udlevere den pågældende til tredjeland. En beslutning om udlevering til domstolen bør derfor meddeles på samme vilkår som efter udleveringslovens § 10, f.eks. om justitsministerens tilladelse, jf. udleveringslovens § 20, med henblik på tilfælde, hvor videre udlevering fra domstolen til retsforfølgning i tredjeland måtte komme på tale, jf. pkt. 3.3. nedenfor.

3.2.6. Træffer justitsministeren beslutning om udlevering til Den Internationale Straffedomstol, skal den pågældende person samtidig med, at der gives meddelelse om beslutningen, gøres bekendt med adgangen til domstolsprøvelse af beslutningen og med fristen for fremsættelse af anmodning herom, jf. udleveringslovens § 15, stk. 2.

3.2.7. Henvisningen til udleveringslovens § 16 indebærer, at den, der skal udleveres til domstolen, kan forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for retten på det sted, hvor den pågældende opholder sig.

Om indholdet af denne prøvelse henvises til bemærkningerne ovenfor vedrørende lovforslagets § 2, stk. 1. Formålet med prøvelsen af beslutningens »lovlighed« er som nærmere beskrevet i pkt. 8.1.8. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget som udgangspunkt alene at sikre, at beslutningen om udlevering angår rette vedkommende.

Anmodningen om domstolsprøvelse skal i lighed med udleveringslovens ordning fremsættes inden tre dage, efter at beslutningen er meddelt den pågældende. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren imidlertid tillade, at beslutningen indbringes for retten, selv om anmodningen herom først fremsættes efter fristens udløb, jf. udleveringslovens § 16, stk. 2. At denne beføjelse er henlagt til justitsmi-